

Camellia

8

รักแพง
 สะท้านฟ้า
 อยากเห็นนั้กว่า
ใครจะกล้า
 กับ
ชางา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九毅 สือจี้วี้ เจียน
 ชุนชีวเอินเจีย แปล
 Eruinu ภาค

บทที่ 344 หญิงใจอำมหิต (1)

จงหลิวเยว่สีหน้าไม่สู้ดีนัก กล่าวขึ้นว่า “ศิษย์น้องอวิ้น เจ้าไม่ได้ยินคำพูดของศิษย์พี่หลิวหรือ ที่นี่คือหุบเขาเป็นตาย หากก้าวพลาดเพียงก้าวเดียวก็อาจต้องสังเวชชีวิตร พวกเราย่อม ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบว่าจะเลือกเส้นทางใด เจ้าเร่งรัด พวกเราเช่นนี้ หรือคิดจะผลักพวกเราไปตายกันแน่?”

คนในกลุ่มของเซียวหลิงอวิ้นพลันไม่พอใจขึ้นมาทันที

“เจ้าพูดบ้าอะไร ก่อนหน้านี้ก็เป็นพวกเจ้าที่แอบตามหลัง พวกเราเองไม่ใช่หรือ ตอนนี่ยังจะกล้ามาพูดเช่นนี้ หากไม่ใช่ เพราะใจฝ่อแล้วจะเป็นอะไรไปได้!”

“ใช่แล้ว พวกเจ้าบอกเองไม่ใช่หรือว่าบังเอิญเดินทาง เดียวกัน หากเป็นเช่นนั้นจริง แล้วทำไมพอศิษย์น้องอวิ้นให้ พวกเจ้าเดินไปก่อน เหตุใดถึงไม่กล้าเลือกเส้นทางกันเล่า!”

เมื่อหลิวอวี่หยาเห็นว่าอีกฝ่ายปกป้องเซียวหลิงอวิ้นกัน อย่างแข็งขัน ในใจก็ยิ่งรู้สึกขุ่นเคือง

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “พวกเจ้าอย่าได้พูดจา
กันเช่นนี้ ข้าไม่เข้าใจว่าทำไมพวกเจ้าถึงมีอคติกับพวกเรามาก
เพียงนี้ พวกเราจะเป็นฝ่ายเลือกเส้นทางเอง เพียงแต่เรื่องนี้ต้อง
ใช้เวลาอยู่บ้าง ขอพวกเจ้าให้เวลาข้าสักเล็กน้อยได้หรือไม่”

คำพูดของหลิววีหย่าทำให้อีกฝ่ายดูเหมือนเป็นผู้รังแก
เอาแต่ใจ และไม่ไว้หน้าใคร

ลู่ฉางกงและพรรคพวกถูกคำพูดนั้นทิ่มแทงจนไม่รู้จะ
โต้กลับอย่างไร จึงได้แต่จ้องมองหลิววีหย่าด้วยสายตาแข็งกร้าว
รอดูว่านางจะเลือกอย่างไร

ในใจของหลิววีหย่าเดือดดาลจนแทบระเบิดเพราะ
เซียวหลิงอวี่น แต่ในยามนี้สายตาทุกคู่กำลังจับจ้องมาที่นาง
นางจึงต้องตั้งสติ และเลือกเส้นทางให้ดีเสียก่อน

โชคดีที่นางคุ้นเคยกับสองเส้นทางของหุบเขาเป็นตาย
แห่งนี้ นางจึงรู้ดีถึงกฎเกณฑ์ของมัน

หลิววีหย่าแสร้งทำเป็นเดินตรวจดูทั้งสองเส้นทางไปมา
อย่างมันอกมันใจ จากนั้นก็หยิบสิ่งหนึ่งออกมาจากถุงเก็บของ

เมื่อทุกคนเห็นของสิ่งนั้นก็ต้องตกตะลึง เพราะสิ่งนั้นคือ
เข็มทิศวิญญาณ ซึ่งมีเพียงปรมาจารย์สื่อวิญญาณของพรรคไท่ชู่
เท่านั้นที่ใช้กัน

จงหลิวเยวี่และคนอื่นๆ ถึงกับอุทานขึ้นพร้อมกัน

“ศิษย์พี่หลิว ท่านใช้เข็มทิศได้ด้วยหรือ ท่านเป็นปรมาจารย์
สื่อวิญญาณหรือไม่”

ในแผ่นดินเสวียนซาง ไม่ว่าที่ใดปรมาจารย์สื่อวิญญาณ
ล้วนเป็นตัวตนที่อยู่เหนือผู้คนทั่วไป ทว่าพรรคไท่ชู่กลับเป็น
ข้อยกเว้น แม้คนของพรรคไท่ชู่จะเป็นปรมาจารย์สื่อวิญญาณ
แต่ฝีมือกลับไม่อาจทำให้ใครยอมรับได้ เพราะพวกเขาล้วนมี
ความสามารถไม่สูง หากอาศัยเพียงฝีมือของผู้ฝึกตนของพรรค-
ไท่ชู่ เดิมทีก็ยังไม่เพียงพอจะก้าวขึ้นเป็นหนึ่งในสี่ขุมกำลังใหญ่
ของแผ่นดินเสวียนซางได้ เพียงแต่เพราะพวกเขาได้ชื่อว่าเป็น
ปรมาจารย์สื่อวิญญาณ สถานะจึงถูกยกสูงขึ้นไปโดยปริยาย

แต่เวลานี้ การฝึกตนของหลิวอวี๋หยาก็สูงส่งอยู่แล้ว
อีกทั้งยังสามารถใช้วิชาที่มีเพียงปรมาจารย์สื่อวิญญาณเท่านั้น
ถึงจะใช้ได้ สถานะของนางจึงเปลี่ยนไปในพริบตา

คนอื่นๆ ล้วนมองหลิววีหย่าด้วยความตกตะลึงและชื่นชม

หลิววีหย่ารู้สึกได้ว่าในที่สุดตนก็กลับมาเป็นจุดสนใจ
ของทุกคนอีกครั้ง ความหยิ่งผยองเล็กๆ ในใจจึงผุดขึ้นมาอีกหน

ภายนอกนางแสรังกล่าวอย่างถ่อมตน “ข้าเพียงรู้ฝีมือ
เท่านั้น”

ทว่าราวกับต้องการแสดงให้เห็นถึงความเก่งกาจ
นางกลับทำหน้าที่จริงจัง มองถนนทั้งสองสาย แล้วหมุนเข็มทิศ
ไปมาอยู่ตรงนั้น

สุดท้าย ภายใต้สายตาเผ่ารอของจงหลิวเยว่และคนอื่นๆ
หลิววีหย่าชี้ไปยังทางแยกด้านขวาแล้วกล่าว “ครั้งนี้ ทางรอด
คือเส้นทางนี้”

อู๊ป!

หลิววีหย่าเพิ่งพูดจบก็ได้ยินเสียงกลั่นหัวเราะดังขึ้น

หลิววีหย่ามองไปยังต้นเสียงด้วยสายตาเย็นยะเยือก
คนที่หัวเราะนั้นกลับเป็นเซี่ยวหลิงอวี่น

เซียวหลิงอวินกล่าวอย่างกระตักเล็กน้อย

“ขอโทษที่ ข้าแค่กลั้นไม่อยู่...”

แต่จงหลิวเยวี่และคนอื่นๆ กลับชี้หน้าตำหนิทันที

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร กลั้นไม่อยู่เรื่องอะไร ศิษย์พี่-
หลิวแก่งกาจขนาดนี้ มีอะไรให้เจ้าหัวเราะ!”

“ช่างไร้มารยาทยิ่งนัก ศิษย์พี่หลิวคงทำให้เจ้ารู้สึกอิจฉา
กระมัง ถึงได้คอยเล็งเล่นงานศิษย์พี่หลิวทุกครั้ง!”

“ท่าทางของเจ้าแบบนี้ ชัดเจนว่าเป็นการดูหมิ่นศิษย์พี่-
หลิว รีบขอโทษศิษย์พี่หลิวเดี๋ยวนี้!”

คนเหล่านั้นเดิมทีก็อัดอั้นโกรธเคืองอยู่แล้ว เพียงรอ
จังหวะจะได้ระเบิดอารมณ์ คราวนี้ในที่สุดก็ได้โอกาส แน่نونว่า
ยอมไม่ยอมปล่อยให้ผ่านง่าย ๆ

ครั้งนี้ พวกเขาต้องการบังคับให้เซียวหลิงอวินและ
พรรคพวกขอโทษให้ได้!

รอยยิ้มบางที่มุมปากของเซียวหลิงอวีนค่อยๆ เลื่อนหายไป
นางเงยหน้ามองจงหลิวเยวี่ด้วยสายตาเป็นเงียบ

“ให้ข้าขอโทษคนที่ไม่เข้าใจอะไรเลยแต่ยังทำเป็นรู้ดี
อย่างนั้นหรือ ขอโทษที่ ข้าขอปฏิเสธ”

คำพูดของเซียวหลิงอวีนแทบจะเป็นการบอกอย่าง
ตรงไปตรงมาว่า สิ่งที่หลิวอวีหย่าทำเมื่อครูนั้นเป็นเพียง
การทำท่ามั่วซั่วเท่านั้น

หลิวอวีหย่าโกรธจนแทบหน้าชา สีหน้าคล้ำเขียวขึ้นมา
นางก้าวออกมาหนึ่งก้าวแล้วกล่าวว่า

“ศิษย์น้องอวีน ข้าเองก็อยากถามเช่นกันว่าข้าไปล่วงเกิน
เจ้าตรงไหน เหตุใดเจ้าจึงคอยตั้งท่าเล่นงานข้าอยู่ทุกครั้ง แม้เจ้า
จะไม่พอใจข้า แต่ก็ไม่ควรดูหมิ่นความสามารถของข้าเช่นนี้!”

จงหลิวเยวี่และคนอื่นๆ ยิ่งพากันด่าทอเสียงดัง

“ถูกต้อง พวกเราล้วนเห็นกับตาว่าศิษย์พี่หลิวใช้เข็มทิศ
ตรวจสอบเส้นทาง จะเป็นการเสแสร้งได้อย่างไร หรือเจ้าจะรู้

วิชาของปรมาจารย์สื่อวิญญาณดีกว่านางกัน เจ้านั้นแหละที่ไม่รู้อะไรเลย!”

“ช่างน่าโมโหเสียจริง ทำเหมือนว่ามีแค่เจ้าเท่านั้นที่เข้าใจศาสตร์สื่อวิญญาณอย่างนั้นแหละ ในเมื่อเจ้าบอกว่าศิษย์พี่หิ้วไม่รู้จริง เช่นนั้นก็อย่าเดินตามเส้นทางที่ศิษย์พี่หิ้วเลือกสิ หากแน่จริง พวกเจ้าก็กล้าเดินอีกเส้นทางหนึ่งดูสิ!”

ลู่อางกงและคนอื่นๆ ถูกต่อว่าจนหน้าแดงกำ ทว่าศาสตร์สื่อวิญญาณนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่รู้จักเลย ในเวลานี้จึงไม่รู้ว่า จะโต้แย้งอย่างไรดี

เซียวหลิงอวิ้นกลับเอ่ยขึ้นอย่างสงบนิ่งราวกับไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ช่างบังเอิญจริงๆ ข้าดันเป็นปรมาจารย์สื่อวิญญาณพอดี และเมื่อครู่นี้ข้าก็ได้คำนวณไว้แล้ว ทางซ้ายต่างหากที่เป็นทางรอด ส่วนทางขวานั้น...”

เซียวหลิงอวิ้นไม่ได้พูดต่อ แต่ในแววตากลับมีประกายคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

สายตานันน์ยังกระตุ่นหลิววี่หย่าเข้าอย่างจ้ง นางไม่เคย
คาดคิดมาก่อนว่าเซี่ยวหลิงอวี่นจะกล้าปะทะกับตนต่อหน้าผู้คน
เช่นนี้

จงหลิวเยวี่และคนอื่นๆ โกรธเกรี้ยวยิ่งกว่าเดิม ต่างพากัน
ด่าทอเสียงดัง

“ไอ้โฮ ศิษย์น้องอวี่นช่างหน้าหนาจริง ๆ ถึงกับกล้าพูดว่า
ตัวเองเป็นปรมาจารย์สี่อวิญญาณ ถ้าเจ้าเป็นปรมาจารย์-
สี่อวิญญาณจริง ทำไมไม่ไปวัดฝีมือที่พรรคไท่ซูล่า มาที่สำนัก
ศึกษาเสวียนซางของพวกเราทำไมกัน!”

“นั่นสิ ยังกล้าพูดว่าตัวเองเป็นปรมาจารย์สี่อวิญญาณอีก
ศิษย์น้องอวี่น เจ้าอย่าลืมนะว่าในแดนมรณะต้องห้ามแห่งนี้
ยังมีคนของพรรคไท่ซูล่าอยู่ด้วย หากพวกเขาได้ยินเข้า เจ้าไม่กลัว
เสียหน้าเอาบ้างหรือ ขนาดพวกเรายังรู้สึกรับอายแทนเจ้าเลย!”

หลิววี่หย่าเห็นจงหลิวเยวี่และพรรคพวกดูหมิ่นเซี่ยว-
หลิงอวี่นเช่นนี้ มุมปากก็ยกขึ้นเล็กน้อย นางกล่าวกับเซี่ยว-
หลิงอวี่นด้วยน้ำเสียงเหมือนสนใจ

“ศิษย์น้องอวิ⁺น ในเมื่อเจ้าคิดว่าตนเองถูกต้อง เช่นนั้น เจ้ากล้ารับประกันหรือไม่ว่า ต่อไปเจ้าจะไม่เดินทางด้านขวา ถึงอย่างไรเส้นทางนี้ก็เข้าคำนวณออกมาเอง”

เซียวหลิงอวิ⁺นหัวเราะเยาะหนึ่งครั้ง

“หน้าหนานะคงเป็นศิษย์พี่หลิวมากกว่านะ ทางด้านขวานี้กลายเป็นของพวกเจ้าตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เพียงแต่ช่างบังเอิญนัก พวกเราก็ไม่คิดจะส่งตัวไปตายที่ทางขวาอยู่แล้ว ศิษย์พี่หลิววางใจได้ เส้นทางที่เจ้าเลือก พวกเราจะไม่เหยียบย่างแม้แต่ก้าวเดียว แต่กลับกัน หากถึงเวลานั้น ศิษย์พี่หลิวกับพวกต้องมาเดินทางซ้ายตามที่ข้าเลือกไว้แล้ว จะว่าอย่างไรดี”

“นี่...”

หลิวอวิ⁺นพยายามองสีหน้ามั่นใจของเซียวหลิงอวิ⁺น ใจกลับรู้สึกไม่สบายอย่างบอกไม่ถูก

หรือว่าเซียวหลิงอวิ⁺นจะมีวิธีบางอย่างที่สามารถยืนยันได้จริงๆ ว่าเส้นทางใดปลอดภัย

ไม่สิ หากเซียวหลิงอวิน^{*}เก่งกาจถึงเพียงนี้ เหตุใดนางยัง
ต้องมาสำนักศึกษาเสวียนซางเล่า ปานนี้ก็ควรไปอยู่พรรคไท่ชู่
แล้วไม่ใช่หรือ

เซียวหลิงอวิน^{*}ต้องกำลังประชดประชันแน่นอน

หลิวอวี๋หยากลับเชื่อมั่นในประสบการณ์หลายปีของตน
มากกว่า แต่ก่อนหากปีใดเป็นทางตาย ปีถัดไปก็จะกลายเป็น
ทางรอดอย่างแน่นอน

ปีที่แล้วเส้นทางด้านขวาคือทางตาย ดังนั้นปีนี้ต้องเป็น
ทางรอดแน่!

บทที่ 345 หญิงใจอำมหิต (2)

หลิวอวีหยากัดฟันกล่าวว่า “หากพวกเราเผลอไปเดินทางซ้ายจริง ๆ จะให้เจ้าทำอะไรก็ได้ตามใจ!”

เซียวหลิงอวินได้ยั้งตั้งนั้นก็หัวเราะขึ้นมาทันที

“เช่นนั้นศิษย์พี่หลิว พวกท่านเชิญตามสบายเถอะ ขออย่าได้เอาชีวิตไปทิ้งอยู่ข้างในก็แล้วกัน”

น้ำเสียงของเซียวหลิงอวินสงบนิ่งเสียจนคล้ายมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าพวกเขาจะต้องเกิดเรื่องขึ้นจริง ๆ

จงหลิวเยวี่ หลิวอวีหย่า และคนอื่นๆ ต่างพากันสีหน้าไม่สู้ดี จงหลิวเยวี่เป็นฝ่ายนำเดินไปยังเส้นทางด้านขวา ก่อนจะหันกลับมาจ้องเซียวหลิงอวินอย่างตูดันแล้วกล่าวว่า “ถึงตอนนั้นพวกเจ้าห้ามร้องไห้วิ่งมาขอเดินทางขวาละ!”

กล่าวจบ เขาก็พาคนอื่นๆ เดินไปยังเส้นทางด้านขวาอย่างเด็ดเดี่ยว

ลู่ฉางกงและคนอื่นๆ ยังลังเลอยู่เล็กน้อย อยากถาม
เซียวหลิงอวินว่าพวกเราจะเดินทางซ้ายจริงหรือไม่

แต่เซียวหลิงอวินกลับเอ่ยขึ้นก่อน

“ไปกันเถอะ”

กล่าวจบ นางก็เดินทางไปทางซ้ายพร้อมกับหลีเย่หานโดย
ไม่ลังเลแม้แต่น้อย

ผู้อาวุโสหมองเซียวหลิงอวินด้วยความประหลาดใจ

หุบเขาเป็นตายแห่งนี้ เขาย่อมรู้จักดี และเดิมทีอยาก
เอ่ยปากเตือนเซียวหลิงอวินไม่ให้ใช้อารมณ์ตัดสินใจ

แต่เมื่อเห็นสีหน้ามั่นใจของหลีเย่หานและเซียวหลิงอวิน
ในที่สุดเขาก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

ลู่ฉางกงและคนอื่นๆ แม้จะกังวลอยู่ไม่น้อย แต่ก็ยังคง
ติดตามไปด้วยกัน

พวกเขาเดินทางด้วยความระมัดระวังอยู่นานเกือบครึ่งชั่วโมง
ทว่ากลับไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ มีเพียงบรรยากาศเย็นยะเยือก
ที่ทำให้ผู้คนรู้สึกไม่สบายใจเท่านั้น

“หรือว่า...เส้นทางที่พวกเราเลือกจะเป็นทางรอดจริงๆ
อย่างที่ศิษย์น้องพูดกัน?”

มีคนหนึ่งอดเอ่ยขึ้นมาไม่ได้

สีหน้าของเขาดูแปลกไปเล็กน้อย เพราะเมื่อนึกถึงความ
เป็นไปได้หนึ่ง

หากเส้นทางที่พวกเขาเดินอยู่นี้เป็นทางรอดจริงๆ เช่นนั้น
ก็เท่ากับว่าเส้นทางที่หลิวอวี๋หยาคำนวณออกมา แท้จริงแล้วคือ
ทางตาย!

ลู่อางกงและคนอื่นๆ เองก็คิดถึงจุดนี้เช่นกัน สีหน้าของ
แต่ละคนจึงดูแปลกประหลาด เพราะก่อนหน้านี้ ท่าทีของ
หลิวอวี๋หย่าที่หมุ่นเซ็มทิศไปมาอย่างตั้งอกตั้งใจนั้นชวนให้ผู้คน
เชื่อถือเป็นอย่างยิ่ง

แต่หากหลิวอวี๋หย่าเพียงแค่เสแสร้งทำท่าเท่านั้นจริงๆ ...

ลู่อางงก็รู้สึกว่่า ภาพลักษณะของหลิววี่หย่าในควมทรงจำ
ของเขากำลังพังทลายลงทีละน้อย

อีกด้านหนึ่ง จงหลิวเยวี่และพรรคพวกต่างเชื่อมั่นในควมสามารถ
ของหลิววี่หย่าอย่างเต็มเปี่ยม พวกเขาจึงคิดว่าเส้นทางที่กำลัง
เดินอยู่นี้ต้องไม่มีปัญหาแน่นอน

ทว่าเดินไปได้ไม่ถึงหนึ่งก้านรูป จู่ ๆ เสียงกรีดร้องอย่าง
น่าสยดสยองก็ดังขึ้นกะทันหัน

“อ้ากก! มะ...มีอะไรบางอย่างกัดข้า เทำ...เทำข้า!!”

จงหลิวเยวี่และคนอื่นๆ รีบหันกลับไปมอง ก็เห็นงูสองตัว
ล่าตัวสลบสี่ตัวกับสี่แดง แวบหายไปใในพงหญ้าอย่างรวดเร็ว

เพียงเห็นงูพวกนั้น สีหน้าของทุกคนก็เปลี่ยนไปในทันที

“งูหง! ว่่ากันว่่าเป็นงูพิษร้ายแรงที่สุดในแผ่นดินเสวียน-
ซาง หากถูกกัด ไม่เกินสิบลมหายใจก็ต้องตาย ไม่มีโอสถชนิดใด
ช่วยได้...”

คำพูดยังไม่ทันจบ เสียงกรีดร้องก็แทรกขึ้นมาอีกครั้ง

“อ้อ! สวรรค์...สวรรค์ ดูหน้าพวกเขาสิ!”

เมื่อทุกคนมองไปก็เห็นว่าใบหน้าของผู้ฝึกตนทั้งสอง ที่ถูกกัด บัดนี้กลายเป็นสีเทาหม่น ผิวแตกกระแหง ที่น่ากลัว ยิ่งกว่านั้นคือ ทั้งสองไร้ซึ่งลมหายใจไปแล้ว พวกเขาสิ้นชีพลง เช่นนั่นเอง!

สีหน้าของเหล่าผู้ฝึกตนซีดขาวราวกระดาษ

“จะ...จะมีงูน่ากลัวเช่นนี้ได้อย่างไร หรือ...หรือว่าเราเดิน ผิดทาง นี่...นี่คือทางตายหรือไม่...”

มีคนหนึ่งถามขึ้นอย่างระแວดระวัง แอบเหลือบมองไปทาง หลิวอวีหย่าเป็นระยะ

สีหน้าของหลิวอวีหย่าก็ไม่สู้ดีนัก โดยเฉพาะเมื่อถูกผู้คน มองมาด้วยสายตากลางแควงที่ซ่อนเร้นเอาไว้ ยิ่งทำให้นางแทบ อยากเอื่อยอะไรบางอย่างเพื่อแก้ตัว

แต่ความจริงแล้ว นางเองก็ไม่ได้มั่นใจเต็มร้อยว่าเส้นทางนี้ คือทางรอด!

หากเป็นทางตายจริงๆ ...

แม้แต่หลิวอวี๋หยาก็ไม่กล้าคิดต่อไปให้ลึกกว่านี้ กลับเป็น
จงหลิวเยวี่ที่ตำว่าออกมาในจังหวะสำคัญ

“พวกเจ้าคิดอะไรกันอยู่ แดนมรณะต้องห้ามแห่งนี้เคย
มีเส้นทางที่ปลอดภัยสมบูรณ์แบบเสียที่ไหน ลองนึกถึงสิ่งที่
พวกเราเจอในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา นี่ต้องเป็นทางรอดแน่นอน
มิฉะนั้นเราก็น่าจะเกิดเรื่องตั้งแต่ก้าวแรกที่เหยียบเข้ามาแล้ว
ศิษย์น้องสองคนนั้นก็แค่สะเพร่าเองเท่านั้น ต่อจากนี้ทุกคน
จงระวังให้มาก เข้าใจหรือไม่ เอาละ เดินต่อไป!”

หลิวอวี๋หยารู้สึกโล่งใจอย่างยิ่งที่จงหลิวเยวี่ช่วยพูดแทน
นางได้ดีถึงเพียงนี้ แม้แต่นางเองยังเกือบจะเชื่อคำพูดนั้น

ใช่แล้ว ในแดนมรณะต้องห้าม ต่อให้เป็นทางรอด ก็ไม่ได้
หมายความว่า不会有อุบัติเหตุเกิดขึ้นเลย นางคาดว่าอีกฝั่งหนึ่ง...
กลุ่มของเซียวหลิงอวี่น บัดนี้คงตายกันหมดแล้วกระมัง

พวกเขาเดินหน้าไปได้อีกเพียงสิบกว่าจั้ง ทันใดนั้นก็
ผู้ฝึกตนคนหนึ่งกริตร้องขึ้นมาอย่างน่าสะพรึง

“อ้ากก! ข้า...ข้าก็ถูกกัดเหมือนกัน ช่วยข้าด้วย!!”

หัวใจของทุกคนกระตุกดูบ รีบหันไปมองผู้นั้น แล้วก็ต้องเห็นภาพที่ทำให้หนังศีรษะชา

บนขาของผู้ฝึกตนคนนั้น มีแมลงตัวเท่านิ้วมือจำนวนมาก ใต้ยั่วเยี้ยเต็มไปหมด ดูน่าขยะแขยงอย่างยิ่ง

“หนอนกัฏกระตุก! สวรรค์ นั่นคือหนอนกัฏกระตุก!”

“อ้ากก! มือข้า มีอะไรต่อยข้า! สวรรค์ มันคือผึ้งพิษทมิฬ! ช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วยเถอะ ข้าไม่อยากตาย!!”

“งูอุหง! หนอนกัฏกระตุก! ผึ้งพิษทมิฬ! นี่...นี่ล้วนเป็น อสูรพิษร้ายแรงทั้งสิ้น ไม่มีทางรักษาได้!”

“จบแล้ว พวกเราตายกันหมดแน่ เส้นทางนี้เป็นทางตาย ชัดๆ!”

สีหน้าของทุกคนเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าล้วนเป็นพิษร้ายถึงตายทั้งนั้น ตอนนี้จะยังมีใครปลอบใจตัวเองได้อีกกว่านี่คือทางรอด

“หนี! รีบหนีเร็วเข้า! ยังยืนอึ้งอะไรกันอยู่!”

จงหลิวเยวี่ตะโกนลั่นเสียงหนึ่ง ทุกคนรีบหันหลังวิ่งหนีกลับไปทันที ทว่าเหล่าภูพิชและแมลงพิษกลับราวกับเล็งเป้าพวกเขาไว้แล้ว จึงไล่ตามมาไม่หยุด

เสียงกรี๊ดร้องโหยหวนดังขึ้นเป็นระยะ ทำให้จงหลิวเยวี่และหลิววี่หยาที่วิ่งนำหน้าอยู่รู้สึกหงายศีรษะ เสียงร้องขอความช่วยเหลือด้านหลังชวนให้ชนลุกไปทั้งร่าง

เมื่อพวกเขาวิ่งออกมาได้ สัญชาติญาณก็พาให้รีบพุ่งไปยังเส้นทางด้านซ้าย

วิ่งไปได้กว่าสิบกว่าจั้ง ทุกคนจึงหยุดลงอย่างร้อนรน คิดจะย้อนกลับ ทว่าเบื้องหลังก็มีเสียงตะโกนเร่งเร้า

“หยุดทำไมกัน! ภูพิชข้างหลังยังไล่มาอยู่เลย!!”

คำพูดนั้นทำให้หลิววี่หยาและคนอื่นๆ ไม่กล้าคิดอะไรอีก รีบผีนวิ่งต่อไปทันที

อีกด้านหนึ่ง เชี่ยวหลิงอวิ้นกับหลีเย่ห่านเฟิ่งจะร่วมมือกันสังหาร
งูยักษ์ตัวหนึ่งบนต้นไม้ใหญ่สูงกว่ายี่สิบจั้ง จากนั้นก็ปลดตรง
ที่แขวนอยู่บนต้นไม้ที่นั่นลงมา

ทั้งสองเฟิ่งลงถึงพื้น ก็เห็นร่างผู้คนราวสิบสี่สิบห้าคน
ในสภาพยับเยินพุ่งเข้ามาอย่างโกลาหล

ลู่อางกงและคนอื่นๆ เห็นดังนั้นก็อุทานออกมาด้วยความ
ตกใจ

“พวกเจ้า...มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร!”

คนกลุ่มนี้ก็คือหลิวอวี๋หยาและพรรคพวกที่กำลังหนีตาย
อยู่นั่นเอง

“เร็วเข้า! รีบหนีเถอะ ข้างหลังมีงูพิษกับแมลงพิษ น่า
กลัวเกินไปแล้ว!!”

พวกเขาไม่กล้าหยุดแม้แต่น้อย แต่ลู่อางกงและคนอื่นๆ
กลับหันไปมองด้านหลังด้วยความสงสัย

“ด้านหลังไม่มีอะไรเลยนี่นา!”

จงหลิวเยว่และคนอื่นๆ รีบหันกลับไปดู ก็พบว่าด้านหลังว่างเปล่าจริงๆ ไม่รู้ว่างูอุ้งและผึ้งพิษทมิฬที่ก่อนหน้านี้ไล่ตามมาอย่างไม่ลดละหายไปตั้งแต่เมื่อใด

ทุกคนถึงกับถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก

ลู่ฉางกงซึ่งเดิมทีก็ไม่ค่อยมีความรู้สึกดีต่อจงหลิวเยว่และหลิวอวี๋หย่าอยู่แล้ว คราวนี้จึงถามตรงๆ อย่างไม่เกรงใจ

“พวกเจ้ามาโผล่ที่นี่ได้อย่างไร หรือว่ายังสะกดรอยตามพวกเราอยู่ แล้วคนของพวกเจ้าอีกตั้งกว่าครึ่งล่ะ หายไปไหนหมด”

จงหลิวเยว่เพิ่งหันกลับไปมองจำนวนคนในกลุ่มของตนเอง คราวนี้ถึงกับพบว่าหายไปมากกว่าครึ่งจริงๆ สีหน้าของเขาแยกลงในทันที

คนอื่นๆ ก็หน้าซีดเผือดไม่แพ้กัน

“คนที่หายไป...ตายหมดแล้วหรือ เส้นทางที่พวกเจ้าเลือกก่อนหน้านี้ แท้จริงแล้วเป็นทางตายใช่หรือไม่!”

บทที่ 346 หญิงใจอำมหิต (3)

เด็กที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มของเซียวหลิงอวิ้นเอ่ยขึ้นด้วยความตกตะลึง

ลู่อางกงและคนอื่นๆ เพิ่งได้สติขึ้นมา

ใช่แล้ว พวกเขาปลอดภัยไว้รอยขีดข่วน ขณะที่หลิวอวิหยาและพรรคพวกกลับอยู่ในสภาพยับเยิน อีกทั้งจำนวนคนยังหายไปกว่าครึ่ง ภาพตรงหน้าไม่ใช่หลักฐานชัดเจนหรือหรือว่า พวกหลิวอวิหยานั้นเลือกเดิน ‘ทางตาย’ จริงๆ

ในช่วงขณะนั้น สายตาที่ทุกคนมองหลิวอวิหยาก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

เซียวหลิงอวิ้นหัวเราะเย็นออกมาเสียงหนึ่ง

“ก่อนหน้านี้ ใครกันที่พูดไว้ว่าหากเลือกเดินทางซ้ายจะยอมให้ข้าจัดการตามใจ”

คำพูดของเซียวหลิงอวิ้น ทำให้สีหน้าของหลิวอวี๋หย่า และพรรคพวกเปลี่ยนไปในพริบตา

มีคนหนึ่งอดโวยวายขึ้นมาไม่ได้

“อวิ้นหลิง เจ้ามีหัวใจอยู่บ้างหรือไม่ พวกเราก็อยู่ในสภาพเช่นนี้แล้ว เจ้ายังจะทำอะไรอีก หรือว่าเจ้าหวังให้พวกเราตายกันให้หมด พวกเราล้วนเป็นศิษย์ร่วมสำนัก เจ้าคิดจะฆ่าล้างกันเองหรือ!”

“ถูกต้อง อวิ้นหลิง เจ้ามันเกินไปจริง ๆ ผู้อาวุโสหกท่านช่วยตัดสินด้วยเถิด เรื่องก่อนหน้าพวกเราเพียงพูดไปด้วยอารมณ์เท่านั้น แต่ตอนนี้อวิ้นหลิงกลับยังคงคุกคามไม่หยุด นางไม่มีความเป็นสหายร่วมสำนักเลยแม้แต่น้อย!”

จงหลิวเยว่และคนอื่นๆ เดิมทีก็อึดอัดอยู่แล้ว คราวนี้จึงพากันสาดความไม่พอใจทั้งหมดใส่เซียวหลิงอวิ้น

ทันใดนั้นเอง พลังอำนาจรอบกายของหลิวเย่ห่านก็แผ่ออกมาในพริบตา

“ฮ่าก!!”

ตูป! ตูป!

จงหลิวเยวี่และคนอื่นๆ ทรุดเขาลงกับพื้นพร้อมกัน
สีหน้าของแต่ละคนแดงก่ำจากการผืนดำน

ทุกคนมองหลิวเยวี่หานด้วยสายตาไม่อยากเชื่อ พวกเขา
ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าแรงกดดันเพียงอย่างเดียว จะทำให้ตน
ต้องคุกเขาลงเช่นนี้

หลิววี่หยามองหลิวเยวี่หานด้วยความตระหนกสุดขีด

เด็กคนนี้... ดูอายุเพียงสิบเอ็ดสิบสองปีเท่านั้น แต่
แรงกดดันเช่นนี้ เกรงว่าต่อให้เป็นท่านปู่ของนางก็ยังไม่อาจเทียบ
ได้ยาก...

หลิววี่หย่าปฏิเสธความคิดนี้ทันที นางไม่เชื่อว่าเด็ก
คนหนึ่งจะสามารถแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้

ในจังหวะนั่นเอง เซียวหลิงอวินยื่นมือไปดึงหลิวเยวี่หานเบาๆ

“วางใจเถอะ ข้าจัดการเองได้”

เพียงคำพูดนี้ก็ทำให้พลังอำนาจรอบกายของหลี่เย่หาน คลายออกอย่างเห็นได้ชัด แม้แรงกดดันจะยังไม่สลายไปทั้งหมดก็ตาม

เซียวหลิงอวิ้นจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ต่อไปนี่ก่อนจะพูดอะไรพวกเจ้าควรคิดให้รอบคอบเสียก่อน ข้ายังไม่ได้บอกเลยว่าจะทำอะไร พวกเจ้ากลับรีบร้อนยึดเยียดถ้อยคำชั่วร้ายสารพัดใส่ข้า ถ้ามหรือยังว่าพี่ชายของข้าเห็นด้วยหรือไม่ พวกเจ้ายังไม่รู้เลยว่าข้าคิดจะทำอะไรก็รีบกล่าวหากันเสียแล้ว ข้ายังลากผู้อาวุโสหกมาช่วยตัดสินถูกผิดอีก”

ผู้อาวุโสหกพยักหน้าเห็นด้วยแล้วกล่าวว่า “ให้ศิษย์อวิ้นหลิงเป็นผู้จัดการเอง นี่เป็นคำพูดที่พวกเจ้าพูดไว้ก่อนหน้า บัดนี้กลับหันมาตีเตียนผู้อื่นเสียเอง นี่ไม่ใช่ความผิดของพวกเจ้าหรือ”

สีหน้าของจงหลิวเยวี่และพรรคพวกย่าแย่งลง แต่ยังคงเซ็ดหน้าตอบโต้

“ถ้าอวิ้นหลิงคิดจะให้พวกเราตาย พวกเราก็ต้องยอมตายอย่างนั้นหรือ”

ไต้ยีนเซ่นนั้น เชี่ยวหลิงอวีนกลับหัวเราะเบาๆ

“พวกเจ้าคิดว่าจิตใจของข้าจะดำมืดเหมือนพวกเจ้าหรือ ข้าเพียงตั้งใจจะให้ศิษย์พี่หลิวกินโอสถคำสัตย์ของข้าหนึ่งเม็ดเท่านั้น”

โอสถคำสัตย์?

ทุกคนต่างพากันมองเชียวหลิงอวีนอย่างงุนงง

แม้แต่ลู่ฉางกงและคนอื่นๆ ก็ยังไม่เข้าใจว่าเชียวหลิงอวีนคิดจะทำอะไร

เชียวหลิงอวีนยิ้มบางแล้วกล่าวต่อ

“หลังจากกินโอสถคำสัตย์ ข้าจะถามศิษย์พี่หลิวเพียงสามคำถาม และจะไม่ถามเกินกว่าสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวศิษย์พี่หลิวเอง เรื่องความลับใดๆ ก็จะไม่แตะต้อง แบบนี้คงไม่ถือว่าทำเกินไปกระมัง”

คนอื่นๆ ฟังแล้วก็รู้สึก่วาวิธีนี้ดูจะยอมรับได้ อีกทั้งหากไม่ถามเรื่องที่เป็นความลับก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

ท้ายที่สุด ทุกสายตาก็หันไปมองหลิวอวี๋หย่า

หลิวอวี๋หย่าตอบรับทันที

“ได้ ข้าตกลง”

ขณะกล่าวเช่นนั้น มุมปากของหลิวอวี๋หย่าก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ ที่แทบมองไม่เห็น

ใครๆ ก็รู้กันดีว่า ปู่ของนางคือปรมาจารย์หลอมโอสถที่เก่งกาจที่สุดของสำนักศึกษาเสวียนซาง บุตรหลานตระกูลหลิวอย่างพวกนาง จะไปหวาดกลัวโอสถคำสัตย์ได้อย่างไร

โอสถประเภทนี้ ปู่ของนางได้วิจัยและปรุงโอสถสำหรับแก้ฤทธิ์ไว้วงหน้านานแล้ว

ดังนั้น ต่อให้นางกินโอสถคำสัตย์เข้าไปมากเพียงใด ก็ยอมไม่เกิดผลใดๆ คำพูดของนางก็ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของตนเองเช่นเดิม

ครั้งนี้ หากเซียวหลิงอวินถามคำถามใดที่ซุดหลุมให้ตนกระโดดลงไป นางจะทำให้อีกฝ่ายได้รู้เสียบ้างว่า คำว่าทুমหิ้นใส่เท้าตัวเองนั้นหมายความว่าอย่างไร

หลิวอวีหย่าในเวลานี้แทบรอไม่ไหวที่จะให้เซี่ยวหลิงอวีนเริ่มถาม ต่อให้ไม่ใช่แค่สามคำถาม นางก็พร้อมจะ ‘ตอบทุกสิ่งที่รู้’!

ขณะกำลังคิดเช่นนั้น นางก็เพิ่งสังเกตว่าตนเองยังคงคุกเข่าอยู่ สีหน้านางจึงไม่สบายอารมณ์นัก พลังถามขึ้นว่า “ตอนนี้พวกเราลุกขึ้นได้หรือยัง”

เพียงนึกถึงระดับการฝึกตนของหลีเย่หานที่สูงล้ำเช่นนั้น นางก็ยิ่งตระหนักว่า ต่อไปการคิดจะกำจัดเขากับเซี่ยวหลิงอวีนคงต้องยากเย็นมากเป็นแน่

เซี่ยวหลิงอวีนหันไปมองหลีเย่หาน เขาพยักหน้าเล็กน้อย แแรงกดดันอันน่าสะพรึงก็สลายหายไปโดยสิ้นเชิงในชั่วพริบตา

จงหลิวเยว่และคนอื่นๆ รีบลุกขึ้นทันที เพราะสำหรับพวกเขาแล้ว การถูกคนร่วมสำนักกดดันจนต้องคุกเข่าถือเป็นความอับยศอย่างที่สุด

ทุกคนพากันมองสลับไปมาระหว่างเซี่ยวหลิงอวีนและหลิวอวีหย่าที่ลุกขึ้นยืนแล้ว

หลิวอวีหย่าเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน

“โอสถคำสัตย์ละ ข้าจะกิน”

เชียวหลังอวิ้นทำเหมือนไม่ได้เห็นแววพอใจที่แวบผ่านบนใบหน้าของหลิววี่หย่า นางหยิบโอสถคำสัตย์ออกมาหนึ่งเม็ดแล้วกล่าวว่า “อ้าปาก”

“อะไร...อ๊ะ!”

หลิววี่หย่าพูดยังไม่ทันจบ ก็รู้สึกได้ว่าโอสถเม็ดหนึ่งพุ่งเข้าไปในปากของนางแล้ว

เมื่อกลิ่นลงไป รสชาติแทบไม่ต่างจากโอสถคำสัตย์ทั่วไปเลย

หลิววี่หย่าโกรธไม่น้อย การกระทำของเชียวหลังอวิ้นเช่นนี้ช่างเป็นการดูหมิ่นนางอย่างชัดเจน

แต่เมื่อคิดว่าอีกฝ่ายให้นางกินโอสถคำสัตย์จริงๆ นางก็อดยิ้มเย็นในใจไม่ได้ ต่อจากนี้ นางจะทำให้เชียวหลังอวิ้นรู้เองว่า การมายั่วยุตระกูลหลิวจะต้องพบกับจุดจบเช่นไร

หลิววี่หย่ากล่าวด้วยสีหน้าไม่พอใจเล็กน้อย

“เจ้าคิดจะถามอะไรก็ถามมาเถอะ”

เซียวหลิงอวิ้นถามขึ้นว่า “เหตุใดตั้งแต่ครั้งแรกที่เจ้าเห็น ข้ากับเย่หาน จึงมีจิตสังหารต่อพวกเรารุนแรงเช่นนั้น พวกเราไม่เคยล่วงเกินเจ้าเลยไม่ใช่หรือ”

หลิวอวิ้นหยาไม่คาดคิดว่าเซียวหลิงอวิ้นจะรับรู้ถึงจิตสังหารของตนได้ ทั้งที่นางมั่นใจว่าปิดบังไว้แนบเนียนมากแล้ว

หลิวอวิ้นหยาเข้ยหยันในใจ นางจะยอมพูดความจริงออกมาได้อย่างไร นางยอมไม่มีวันบอกออกไป รอจนก่อนที่เซียวหลิงอวิ้นจะตาย นางถึงจะยื่นคำอยู่เบื้องบนแล้วบอกความจริงให้อีกฝ่ายรู้

หลิวอวิ้นหยาจัดเตรียมถ้วยคำไว้เรียบร้อย ตั้งใจปฏิเสธทุกอย่าง และโยนความผิดไปว่าเป็นเพราะเซียวหลิงอวิ้นอิจฉานาง

“พวกเจ้ายังกล้ามาถามว่าเพราะอะไรอีกหรือ พวกเจ้ายังจำได้หรือไม่ ที่แดนลับห้าสุขในเมืองเสวียนอวิ้นอันห่างไกล พวกเจ้าได้สังหารฟู่จวินซินแห่งสำนักเสวียนเทียน เขาคือคู่หมั้นของข้า พวกเจ้าสองคนช่างสมควรตาย ข้าไม่มีวันยกยให้พวกเจ้า!”

คำพูดเพ่งหลุดออกไป สีหน้าของหลิวอวิ้นหายากก็เต็มไปด้วยความตะลึง นางรีบคิดจะปฏิเสธคำพูดของตนเอง ทว่าทันที

ที่อ้าปากกลับกลายเป็นว่า “สิ่งที่ข้าพูดล้วนเป็นความจริง หากไม่ใช่เพราะพวกเจ้า พี่จิวินชินจะตายได้อย่างไร และเจ้า อวินเย่หาน เจ้ายังเกือบสังหารพี่ชายของข้า หากไม่ใช่เพราะ ท่านปู่ใช้โอสถล้ำค่าที่สุดช่วยชีวิตไว้ บัดนี้พี่ชายของข้าคงตายไปแล้ว ข้าขอสาบานว่าจะให้พวกเจ้าชดใช้ด้วยเลือด!”

เมื่อหลิวอวีหย่าตระหนักว่าตนเองพูดอะไรออกมา ร่างก็ แทบทหลุด นางไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดถึงควบคุมคำพูดของตนเอง ไม่ได้

เหตุใดความคิดที่ลึกที่สุดในใจถึงถูกพูดออกมาทั้งหมด นี่ไม่ควรเกิดขึ้น นางไม่ควรถูกโอสถคำสัตย์ควบคุมได้!

น้ำเสียงอาฆาตอันมีดমনของหลิวอวีหย่า ทำให้ผู้คนที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างตกตะลึงอย่างสิ้นเชิง

นี่หรือคือศิษย์พี่หลิวอวีหย่าผู้สง่างามดุจเชยในนยามปกติ น้ำเสียงเช่นนี้ ไม่ต่างจากหญิงใจอำมหิตคนหนึ่งเลย

บทที่ 347 หายไปแล้ว (1)

ทว่าคนในกลุ่มของจงหลิวเยว่ก็รีบปลอบใจตนเองอย่างรวดเร็ว นั่นเป็นเพราะคนที่ศิษย์พีหลิ่วรักที่สุดถูกสังหาร อีกทั้งก่อนหน้านี้ ศิษย์พีหลิ่วเทียนเยก็เกือบถูกหลี่เย่หานฆ่าตายไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูย่อมไม่อาจสงบใจได้

จงหลิวเยว่ถึงกับเอ่ยปากกล่าวว่า “พวกเจ้าจะเกินไปแล้ว เหตุใดถึงต้องสังหารคู่มั่นของศิษย์พีหลิ่วด้วย อีกทั้งในการประลองครั้งนั้น ยังจงใจลงมืออย่างโหดเหี้ยมต่อศิษย์พีหลิ่วด้วย พวกเจ้านี่ช่างใจเหี้ยมจริง ๆ!”

คนในกลุ่มของจงหลิวเยว่ต่างมองเซียวหลิงอวิ้นกับหลี่เย่หานด้วยสายตาตำหนิ

เซียวหลิงอวิ้นถึงกับต้องมองพวกจงหลิวเยว่ใหม่อีกครั้ง ความสามารถในการแยกแยะผิดถูกของคนกลุ่มนี้ช่างทำให้นางเปิดโลกใหม่จริง ๆ

นางไม่สนใจพวกเขา แต่หันไปพูดกับหลิววีหย่าว่า “ข้าจะบอกเจ้าให้ชัด ข้ากับพี่ชายไม่กลัวการจَذจำความแค้นของเจ้า แต่มีบางเรื่องที่ต้องพูดให้กระจ่าง ฟู่จวินชินในตอนนั้น คิดจะสังหารคนของข้าเพื่อนำเลือดไปบูชาตัณหา หากไม่ใช่เพราะพวกเรามาถึงทัน คนของข้าคงถูกฆ่าตายไปแล้ว เจ้าคิดหรือว่า ข้าอวิ้นหลังจะยื่นมองคนของตนถูกฟู่จวินชินฆ่าโดยไม่ลงมือช่วย เพียงเพราะเขาฝึกตนด้อยเกินไป ไม่อาจฆ่าข้ากับพี่ชายได้ คนที่สมควรตายจึงเป็นเขา”

“ข้าอวิ้นหลังทำสิ่งใดไม่เคยละอายแก่ใจ และไม่กลัวความแค้นของเจ้า อีกทั้งครั้งก่อนที่ลานตัดสิน ก็เป็นหลิวเวีเทียนเย่ที่ตั้งใจสังหารพี่ชายข้าก่อน หรือว่าพี่ชายของข้าจะต้องยื่นรอให้ถูกฆ่าอย่างโง่เขลา พวกเราดูโง่ถึงเพียงนั้นหรือ หลิววีหย่า เจ้ามองว่าการล้างแค้นของตนเป็นเรื่องชอบธรรม แต่เจ้าไม่เคยคิดเลยว่าต้นเหตุแท้จริงคือพวกเจ้าที่คิดร้ายก่อน ผลลัพธ์เช่นนี้จึงเกิดขึ้น!”

คำพูดของเซียวหลิงอวิ้นทำให้หลายคนอดย้อนคิดทบทวนไม่ได้ ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ เมื่อคนใกล้ชิดหรือ

คนสำคัญถูกสังหาร สิ่งแรกที่คุณคิดถึงย่อมเป็นการล้างแค้น ใครเล่าจะสนใจว่าใครเป็นฝ่ายผิดก่อน

ผู้คนที่อยู่ตรงนั้นแทบไม่มีใครกล้าพูดว่าตลอดชีวิตที่ผ่านมาได้กระทำการใดโดยไม่ละอายแก่ใจ แต่เชียวหลังอวินกลับสามารถกล่าวคำเช่นนั้นออกมาได้อย่างตรงไปตรงมา

เชียวหลังอวินไม่สนใจสีหน้าที่ดูย่ำแย่ของหลิวอวีหย่า ในยามนี้ นางถามต่อทันที

“คำถามที่สอง ก่อนหน้านี้คุณสมุนไพร่ที่ใช้ล่ออสูรร้าย เป็นเจ้าที่แอบวางไว้บนตัวพวกเราหรือไม่!”

สีหน้าของหลิวอวีหย่าซีดขาว นางคิดจะปฏิเสธโดยไม่รู้ตัว ทว่าคำพูดที่หลุดออกมากลับไม่อาจควบคุมได้

“หึ นับว่าพวกเจ้าดวงดีที่อสูรร้ายพวกนั้นไม่ฉีกพวกเจ้าเป็นชิ้นๆ พวกเจ้ารอดก่อนเถอะ ข้าไม่มีวันปล่อยพวกเจ้าไปง่ายๆ ข้าจะทำให้พวกเจ้าถูกฉีกเป็นชิ้นๆ!!”

ถ้อยคำอาฆาตอันโหดเหี้ยมนี้ทำให้ทุกคนตกตะลึงจนพูดไม่ออก

แม้แต่จงหลิวเยวี่เองก็^๑ไม่รู้จะช่วยแก้ตัวให้หลิวอวี๋หย่า
ต่อไปอย่างไร

ที่แท้เรื่องก่อนหน้า^๑นี้ก็^๑เป็นฝีมือของหลิวอวี๋หย่าจริง ๆ
นางคิดจะสังหารเซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่หาน แม้กระทั่งชีวิตของ
ผู้อาวุโสหกและศิษย์คนอื่น ๆ ก็ไม่ใส่ใจเลย

จิตใจเช่นนี้ นับว่าอำมหิตอย่างถึงที่สุด

หลิวอวี๋หย่าทั้งร่างแทบพังทลาย นางอยากโต้แย้ง แต่พอ
อ้าปากกลับกลายเป็นว่า “สิ่งที่ข้าพูดล้วนเป็นความจริง ต่อให้
จวิ้นซินเป็นฝ่ายลงมือก่อน แต่พวกเจ้าก็ควรยื่นรอให้ถูกสังหาร
อย่างว่าง่าย จวิ้นซินสูงศักดิ์กว่าพวกเจ้าร้อยเท่า พวกเจ้ามีสิทธิ์
อะไรไปฆ่าเขา! อวิ้นหลิง อวิ้นเย่หาน พวกเจ้ารอการแก้แค้น
ของข้าเถอะ ข้าจะทำให้พวกเจ้ารู้ว่าการล่วงเกินข้าหลิวอวี๋หย่า
จะมีจุดจบเช่นไร!”

เซียวหลิงอวิ้นกับหลีเย่หานมองหลิวอวี๋หย่าด้วยสายตา
เย็นชา

เซียวหลิงอวิ้นกล่าวอย่างเย็นเยียบ

“ข้าบอกแล้วว่า พวกเราไม่กลัวความแค้นของเจ้า และก็
ไม่กลัวการตอบโต้ของเจ้า คำถามที่สาม บนตัวเจ้ายังมีถุงยา
แบบนี้อีกกี่ถุง เอาออกมาให้หมด”

เซียวหลิงอวินไม่คิดเปิดโอกาสให้หลิวอวีหยาลอบเล่นงาน
จากด้านหลังอีก

หลิวอวีหยาลุกด้วยสีหน้าบิดเบี้ยว

“ยังเหลืออีกห้าถุง ข้าจะเอาออกมาให้ทำไม ของพวกนี้
นางโง่หลัวเมิ่งอีนั่นเป็นคนให้ข้า เป็นวิชาลับล่อสุรของตระกูล-
หลัว พวกเจ้าคิดจะไปได้หรือ ผันไปเถอะ”

หลิวอวีหยาลุกจบบกก็แทบอยากตบหน้าตนเอง นางโกรธแค้น
จนเตี้อดตาล ตะโกนต่ำออกมา

“สามคำถามถามครบแล้ว นางสาวเลว ยังไม่รีบให้ยาแก้พิษ
ข้าอีกหรือ รอก่อนเถอะ ข้าจะต้องฆ่าเจ้าให้ได้!!!”

เซียวหลิงอวินยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะติดไอศก
เม็ดหนึ่งเข้าไปในปากของหลิวอวีหยาทันที

“อ้ากกก!!”

เลือดสดไหลทะลักออกจากปากของหลิวอวี๋หย่า นางจ้อง
เขี้ยวหลิงอวิ้นด้วยสายตาอาฆาต ก่อนจะคายฟันที่โชกไปด้วย
เลือดออกมาซี่หนึ่ง

ที่แท้โอสถเมื่อครู่ของเขี้ยวหลิงอวิ้นกระแทกจนฟันของ
อีกฝ่ายแตกหลุดออกมาหนึ่งซี่

หลิวอวี๋หย่าโกรธจนใบหน้าเขี้ยวคล้ำ น่าเกลียดอย่างยิ่ง
นางชักกระบี่ออกมาทันที

“นางเติกสารแล้ว ข้าจะฆ่าเจ้า!!!”

หลิวอวี๋หย่ากำลังจะลงมือกลับถูกผู้อาวุโสหกขวางไว้

“หลิวอวี๋หย่า เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่!”

ดวงตาของหลิวอวี๋หย่ากลายเป็นสีแดงกำ่า เต็มไปด้วย
ความแค้นจนไม่อาจแยกแยะศัตรูหรือมิตรได้ แม้แต่ผู้อาวุโสหก
นางก็ไม่คิดเกรงใจอีกต่อไป

ขณะที่นางกำลังจะฟันลงมือ ก็มีเสียงหนึ่งร้องอุทานขึ้น
อย่างตื่นตระหนก

“สวรรค์ ดูนั่นเร็ว พวกหมอกสีขาวนั่นคืออะไร!”

เพียงเห็นว่าไกลออกไปบนขอบฟ้า มวลหมอกสีขาว
มหาศาลกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาปกคลุมทั่วฟ้า แม้แต่แสงอาทิตย์
ยามอัสดงก็ถูกบดบัง

ปรากฏว่าเวลานี้เป็นยามเย็นแล้ว

เมื่อผู้อาวุโสหกกับหลิวอวี๋หย่าเห็นหมอกสีขาวเหล่านั้น
สีหน้าก็เปลี่ยนไปฉับพลัน

“แย่แล้ว นี่คือหมอกมรณะของหุบเขาเป็นตาย ห้าม
แตะต้องเด็ดขาด หากสัมผัสเข้าไปจะตายทันที ไม่มีไอศถาด
ช่วยได้ เร็ว รีบหาโพรงถ้ำหลบให้เร็ว สวรรค์เอ๋ย เหตุใดหมอก-
มรณะถึงปรากฏขึ้นในเวลานี้ ช่างผิดปกติเกินไปแล้ว เร็วเข้า
อย่าชักช้า!”

ทุกคนได้ยืนตั้งนั้นก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

หลิวอวี๋หย่าเองก็ไม่มีเวลาไปคิดบัญชีกับเซียวหลิงอวี่นอีก
รีบตะโกนสั่งทันที

“รีบมุ่งหน้าไปทางภูเขาด้านหน้า หากไม่มีทางเลือก ก็พินหินเปิดถ้ำขึ้นมาเลย!”

หลิวอวี๋หย่าพุ่งตัวไปข้างหน้าด้วยความเร็วอันน่าตกตะลึง คนอื่นๆ ก็รีบเร่งตามไปติดๆ

ผู้อาวุโสหกเห็นว่าเซียวหลิงอวิ๋นกับหลีเย่หานยังคงมองหมอกขาวหนาที่บดบังที่เคลื่อนเข้ามาราวกับพายุฝนกำลังจะถล่ม ก็รีบเร่งรีบด้วยความร้อนใจ

“พวกเจ้ายืนทำอะไรกันอยู่ ยังไม่รีบวิ่งอีกหรือ รู้หรือไม่ว่าเหตุใดที่นี่ถึงถูกเรียกว่าแดนมรณะต้องห้าม ก็เพราะทุกระยะเวลาหนึ่ง สถานที่แห่งนี้จะถูกปกคลุมด้วยหมอกมรณะหนาแน่น หมอกขาวนี้แม้แต่เครื่องป้องกันทั่วไปของพวกเรา ยังถูกกัดกร่อนได้ แม้กระทั่งพลังปราณก็ยังคงกลายเป็นอาหารของมัน วิธีเดียวที่เราจะรอดได้คือรีบหาถ้ำ แล้วปิดปากถ้ำให้มิดชิด ไม่ให้หมอกเล็ดลอดเข้าไปแม้แต่หยดเดียว ไม่เช่นนั้นไม่มีทางรอดพ้นแน่”

สีหน้าของผู้อาวุโสหกเคร่งเครียดอย่างยิ่ง เขาพาเซียวหลิงอวิ๋นกับหลีเย่หานวิ่งไปข้างหน้า พร้อมถอนหายใจหนัก

“ยังมีศิษย์อีกมากมายอยู่ในแดนมรณะต้องห้าม หวังว่าพวกเขาทุกคนจะหาถ้ำหลบภัยได้ทัน ครั้นนี้มันช่าง...เหตุใดถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ปกติหมอกมรณะต้องรออีกครั้งปีถึงจะปรากฏ ปีนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

ศิษย์ใหม่ของสามสำนักใหญ่ปีนี้ยังคงอยู่ในแดนมรณะต้องห้าม หากเกิดเหตุร้ายขึ้นจริง ความสูญเสียย่อมประเมินค่าไม่ได้

ผู้อาวุโสหกเต็มไปด้วยความกังวล แต่เมื่อเห็นว่าทางด้านหลัง หมอกมรณะเคลื่อนตัวมาอย่างรวดเร็วผิดปกติ เขาก็เผยสีหน้าตระหนกทันที

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เหตุใดปีนี้หมอกพิษพวกนี้ถึงเคลื่อนที่เร็วนักเล่า เร็วเข้า อีกไม่เกินหนึ่งกำนรูป หมอกมรณะก็จะลามมาถึงที่นี่แล้ว!”

สีหน้าของผู้อาวุโสหกยิ่งเคร่งเครียดขึ้น เขียวหลังอวีนกับหลีย่หานมองหมอกมรณะเหล่านั้น ก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติบางอย่างอย่างอธิบายไม่ถูก

แต่ทั้งสองไม่ได้หยุดคิดให้ลึกกว่านั้น เพราะหมอกหนา
ทึบเหล่านี้ดูน่าหวาดกลัวยิ่งนัก

บทที่ 348 หายไปแล้ว (2)

“เร็วเข้า! ศิษย์พี่หลัวเจ้อถ้ำแล้ว รีบเข้ามาให้หมด เร็วเข้า!”

มีคนหนึ่งตะโกนขึ้นด้วยความตื่นเต้น คนอื่นๆ รีบพากันวิ่งเข้าไปในถ้ำทันที

ลู่อางกงและพรรคพวกก็พุ่งตัวเข้าไปในถ้ำอย่างรวดเร็วเช่นกัน

ผู้อาวุโสหก เชี่ยวหลิงอวิ้น และหลีเย่ห่าน เป็นสามคนสุดท้ายที่อยู่ด้านหลัง

เมื่อพวกเขามาถึง ก็มีศิษย์จำนวนไม่น้อยเข้าไปในถ้ำแล้ว ส่วนลู่อางกงและคนอื่นๆ ยังยืนรอเชี่ยวหลิงอวิ้นกับพวกอยู่ตรงปากถ้ำ

ผู้อาวุโสหกเห็นเช่นนั้นก็ถอนหายใจโล่งอก พลังเดินเข้าไปทางถ้ำ พร้อมกล่าวกับทั้งสองคนที่ยังหันกลับไปมองหมอกมรณะด้านหลัง

“พวกเจ้ายังมีตัวอะไรอยู่อีก หมอกพิษพวกนั้น แค่ม้วนัส เพียงเล็กน้อยก็จะกัดกร่อนร่างกาย ต่อให้เป็นศาสตราเวทที่ แข็งแกร่งเพียงใดก็ป้องกันไม่ได้!”

ผู้อาวุโสหกกล่าวพลางพาคนอื่น ๆ กำลังจะก้าวเข้าไป ทว่าทันใดนั้นเอง ที่ปากถ้ำกลับปรากฏม่านพลังป้องกันขึ้นมา

หลิววีหยาเป็นคนตั้งม่านพลังป้องกันที่ปากถ้ำ และ ไม่ยอมให้ผู้อาวุโสหกกับพวกเข้าไป

การกระทำของหลิววีหยาทำให้ทุกคนชะงักงันไป ชั่วขณะ

ลู่อางกงและพรรคพวกเพิ่งสังเกตเห็นว่า คนที่เข้าไป ในถ้ำก่อนหน้านี้ล้วนเป็นพวกของจงหลิวเยวี่ทั้งหมด

“ศิษย์พี่หลิว นี่หมายความว่าอย่างไร เหตุใดจึงไม่ให้ พวกเราเข้าไป”

หลิววีหยาตอนนี้ได้เผยด้านอำมหิตของตนออกมาแล้ว น้ำเสียงยังคงอ่อนโยน ทว่ากลับแฝงไว้ด้วยความชั่วร้ายอย่าง เข้มข้น

“ถ้าแห่งนี้เป็นข้าที่หาเจอ ข้ามีความแค้นดูจะทะเล่เลือด กับอวิ^๑นหลังและอวิ^๑นเย่ห่านสองคนนั้น ข้าไม่มีวันปล่อยให้ พวกเขาเข้ามา ส่วนพวกเจ้า...ล้วนเป็นเพราะอวิ^๑นหลังลาก พวกเจ้ามาเกี่ยวข้อง จะโทษก็ต้องโทษว่าพวกเจ้าไปสนิทกับ พวกเขามากเกินไป”

แม้ในยามคับขันเช่นนี้ หลิวอวิ^๑หยาก็ยังมีจิตใจมีตมณ คิดจะผลึกความเกลียดชังทั้งหมดไปให้เซียวหลังอวิ^๑น

จงหลิวเยวี่และพรรคพวกเดิมที่ก็อิจฉาที่ลู่ฉางกงและ คนอื่น ๆ สามารถทำสัญญากับบอสูรร้ายได้ อีกทั้งยังโชคดีเลือก เดินทางรอด ขณะที่พวกตนสูญเสียชีวิตอย่างหนัก คราวนี้ พวกเขา จึงรีบกล่าวสนับสนุนทันที

“ถ้านี้ศิษย์พี่หลิวเป็นคนหาเจอ ไม่ให้พวกเจ้าเข้าไปก็ เป็นเรื่องสมควรอยู่แล้ว!”

“ถูกต้อง พวกเจ้ามีความสามารถนั้นก็ไปหาถ้ากันเองสิ โดยเฉพาะพวกศิษย์น้องอวิ^๑น ไม่ใช่ว่าพวกเจ้าเป็นศัตรูกับ ศิษย์พี่หลิวหรือ แล้วศิษย์พี่หลิวมีเหตุผลอะไรต้องปล่อยพวกเจ้า เข้ามา นางไม่ได้โง่ถึงเพียงนั้นหรอก”

ทุกคนต่างพากันซ้ำเติมด้วยความสะใจ แทบอยากให้คนที่อยู่นอกถ้ำเหล่านี้ตายกันให้หมด

คำกล่าวที่ว่า ‘ลมฟ้าเปลี่ยนทิศ’ ก็คงหมายถึงสถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาล้วนอยากเห็นว่าลู่อางกงและพรรคพวกจะดีทรนทรมานจนตายอยู่ข้างนอกอย่างไร

จงหลิวเยวี่กล่าวขึ้นว่า “ลู่อางกง หากพวกเจ้ายอมตัดขาดจากศิษย์น้องอวิ้นแล้วมารวมกับกลุ่มของข้า และเอาสมบัติที่ได้มาก่อนหน้านี้แบ่งกันอย่างยุติธรรม ศิษย์พี่หลิวก็อาจจะยอมปล่อยให้พวกเจ้าเข้ามาได้ โอกาสแบบนี้ไม่ได้มีบ่อยนะ”

หลิวอวี๋หยาก็กล่าวเสริมขึ้นว่า “หากพวกเจ้ายอมทอดทิ้งอวิ้น⁺หลังกับอวิ้นเย่หาน ข้าจะพิจารณาให้พวกเจ้าเข้ามา”

น่าเสียดายที่ลู่อางกงและพรรคพวกในตอนนั้น ทั้งเคารพศรัทธาและเชื่อมั่นในตัวเซียวหลิงอวิ้นกับหลิวเย่หานอย่างยิ่ง จะคล้อยตามคำพูดของหลิวอวี๋หย่าและจงหลิวเยวี่เพียงไม่กี่ประโยค แล้วลืมบุญคุณ หันหลังให้กันได้อย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังคิดจะแบ่งสมบัติจำนวนมาก
ที่ได้มาก่อนหน้าอีก เรื่องเช่นนี้ อย่าได้หวังเลย

ผู้อาวุโสหกขมวดคิ้วแล้วกล่าวว่า “ลูกศิษย์หลิว นี่ใช้เวลา
จะมาพูดเรื่องพวกนี้หรือ ก่อนหน้านี้อิวินหลังก็พูดชัดแล้วว่า
ความผิดหลักอยู่ที่คู้หมั้นของเจ้า การที่เจ้าทำเช่นนี้ เหมาะสม
แล้วหรือ”

หลิวอวีหย่าเดิมทีก็เคียดแค้นผู้อาวุโสหกอยู่แล้ว
นางดูแคลนยิ่งนักที่ผู้อาวุโสหกเข้าข้างเซียวหลิงอิวินกับ
หลีเย่หานเพียงเพราะอีกฝ่ายให้อสุรกับเขาตัวหนึ่ง

หลิวอวีหย่าชำเลืองมองตราอัญเชิญอสุรจิ้งจอกดำที่ห้อย
อยู่ข้างเอวของผู้อาวุโสหก แล้วหัวเราะเย้ยออกมาหนึ่งเสียง

“พวกเขาพูดอะไรก็ต้องเชื่ออย่างนั้นหรือ ข้ารู้จักนิสัย
ของจิวินซินดี เขาไม่มีวันสังหารคนโดยไร้เหตุผล แต่สองคนนี้
ล่ะ ตั้งแต่เข้ามาที่สำนักศึกษาเสวียนซาง ก่อเรื่องไปเท่าไรแล้ว
พวกเขากล้าทำทนายหอบริหาร กล้าทำร้ายอาจารย์ ยังมีอะไร
ที่ไม่กล้าทำอีก ไม่ว่าเป็นเช่นไร ต่อจากนี้ข้ากับพวกเขาจะเป็น
ศัตรูกันไปจนตาย!”

แม้หลิววี่หย่าจะพูดเช่นนั้น แต่ในใจนางกลับมั่นใจไป
แล้วว่า ครั้งนี้เซียวหลิงอวี่นและพวกไม่มีทางรอด หมอกมรณะ
ด้านนอกไม่ใช่สิ่งที่ล้อเล่นได้ ขอเพียงสัมผัสเข้าไป ทุกคนจะต้อง
แปรเปลี่ยนเป็นกองเลือด ตายไปทั้งอย่างนั้น

นางต้องการเห็นกับตาตนเองว่าเซียวหลิงอวี่นและหลี-
เย่หานจะแปรสภาพเป็นกองเลือดต่อหน้าต่อตาอย่างไร

สีหน้าของลู่อางกงและพรรคพวกซีตเผือด พวกเขามอง
เซียวหลิงอวี่นด้วยความร้อร่น ไม่รู้จะทำอย่างไรดี

แม้แต่ผู้อาวุโสก็ยังบอกว่าหมอกมรณะนี้หนักลัวยิ่งนัก
เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะยังมีทางรอดอยู่หรือไม่

ทว่าแววตาของเซียวหลิงอวี่นกลับสงบนิ่ง นางหันไป
มองหลิววี่หย่า แล้วจู่ๆ ก็ยกมูมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง

“พวกเจ้าไม่รู้ตัวเลขหรือ ว่าภัยพิบัติกำลังจะถาโถมใส่
ตนเองแล้ว”

หลิวอวี๋หย่าและคนอื่นๆ มองเซี่ยวหลิงอวี่นด้วยสายตา
อึมครึม พวกเขาเกลียดที่สุดเวลานางพูดด้วยน้ำเสียงเช่นนี้
เพราะมันทำให้รู้สึกขนลุกอย่างไรเหตุผล

หลิวอวี๋หย่าตะโกนด้วยความโกรธ

“อวี่นหลิง พวกเจ้าควรดูให้ดี ตอนนี่คนที่กำลังจะเผชิญ
หายนะคือพวกเจ้า!”

เซี่ยวหลิงอวี่นกลับตอบอย่างแผ่วเบา

“จริงหรือ แต่ข้าคำนวณมาแล้ว คนที่จะตายก่อน มีแต่
พวกเจ้าเท่านั้น”

คำพูดนี้ทำให้จงหลิวเยวี่และพรรคพวกโกรธจนแทบ
กระอักเลือด กำลังจะเอ่ยถ้อยคำเยาะเย้ยกลับ

“โฮก! โฮกกก!!!”

ทันใดนั้น เสียงคำรามของอสูรก็ดังขึ้นจากภายในถ้ำ
เสียงนั้นดังจนทำให้ผนังถ้ำสั่นสะเทือนไปหลายครั้ง

จงหลิวเยวี่และคนอื่นๆ หน้าซีดเผือด รีบหันหลังไปมอง

สิ่งที่เห็นคือดวงตาสีแดงฉานนับไม่ถ้วน ก่อนที่ร่างของ
วิพาร์อสูรชั้นแปดจะปรากฏออกมาที่ละตัว

ผู้อาวุโสหกและคนอื่นๆ ที่อยู่นอกถ้ำเห็นภาพนี้ ต่างก็
กลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว

วิพาร์อสูรชั้นแปดมีราวสิบกว่าตัว หากไม่มีอิวินหลัง
พวกเขาคงต้องตายแน่แล้ว

สีหน้าของหลิวอวีหยาน่าเกลียดอย่างยิ่ง นางไม่คาดคิด
มาก่อนเลยว่า ถ้ำที่ตนเลือกจะเป็นอาณาเขตของวิพาร์อสูร

วิพาร์อสูรพวกนั้นพลันกระโดดพรวดขึ้นมาในคราเดียว
แล้วพุ่งเข้าใส่จงหลิวเยว่และคนอื่นๆ

เสียงกรีดร้องดังระงมขึ้นในทันที

“อ้ากกก! ช่วยด้วย ช่วยด้วย ศิษย์พี่หลิว รีบปล่อยพวกเรา
ออกไปเร็วเข้า!”

“อย่า อย่าเข้ามา มือของข้า...อ้ากกก! มือข้าถูกกัดขาด
แล้ว!”